

Meseíró palánták

2019 szeptemberében a Katica-Könyv-Műhely Könyvkiadó meseíró pályázatot hirdetett 9-14 éves korú gyermekek számára. A résztvevő gyerekeknek mesét kellett írniuk. A pályázat célja az örömszerző írás népszerűsítése volt. A mai digitális világban, amikor a gyerekek túlnyomórészt a billentyűket nyomkodják, visszatérhettek a legfontosabbhoz, a kézzel írott könyv élményéhez. A pályázat lehetőséget biztosított arra, hogy a gyerekek megírják első saját keménytablás könyvüket, melyben csak az illusztrációk adottak, az ezekhez kitalált történetet és könyvcímet már ők alkották meg. Az írópalánták elengedhették képzelőerejüket és fejleszthették íráskészségüket.

Legyen a meseírás élmény!

Ebben a könyvsorozatban megírhatod első keménytablás könyvedet, melynek főhőse egy olyan varázsló, aki nem boldogul a varázsigékkel. Segítséggeddel megtalálhatja azt, amiben igazán jó! A kreativitásodra van bízva nemcsak a történet, hanem a könyv címe és a szereplők elnevezése is. Hogy ihletet nyerj, kezd el színezní, és meglátod, szárnyalni fog a képzeleted!

Keress „Írópalánta Műhely” csoportunkat a Facebookon!

Ajánlott életkor: 7-13

ÍRÓPALÁNTA MŰHELY 1.

Írta: _____

ÍRÓPALÁNTA MŰHELY 1.

KATICA

Katica-Könyv-Műhely, 2019
9 jog fenntartva!

Túrós Babett

Könyv-Műhely Kft.
2025 u. 106.
zakony.hu
nyvmuhely.com
Scur Katalin

Túrós Babett
Czikóta Andrásné

Nyomda Zrt.-ben,
szertendéjében, 2019-ben.
terjesztők Egyesülésének tagja.
Zoltán vezérigazgató
kter.hu

9697-38-8

SZEREPLŐK

Név: _____ Tulajdonosi: _____	Név: _____ Tulajdonosi: _____
Név: _____ Tulajdonosi: _____	Név: _____ Tulajdonosi: _____

A meseíró pályázatra 68 iskola, közel 600 gyermek jelentkezett az országból. A pályázat fővédnöke Szkárosi Endre, a Szépirók Társaságának elnöke volt.

A 10 éves Fritsi Bertalan, a Pilisszántói Szlovák Nemzetiségi Általános Iskola tanulója harmadik, a 9 éves Nagy Emma, a Dunakeszi Fazekas Mihály Német Nyelvoktató Nemzetiségi Általános Iskolából második helyezést ért el, míg a meseíró pályázat első helyezette a porcsalmai Kiss Áron Általános Iskola tanulója, a 14 éves Gaál Dorka lett.

Mágusból nem lesz padlízán

Szereplők:

Lugodbol (a khm... varázsló)
Tulajdonságai: magas, szomorú
és nem éppen a varázslás megszállottja.

Szürkefark (Lugodbol kandúrja)
Nehéz elmondani, de általában unott arccal
bámul.

Szakáll Banbekula Baranta
Bátor, merész és legfőbb vágya legyőzni
a sárkányt és igazi lovag-vitézzé lenni.

Fügér (erdei manó)
Segítőkész, nagy fülével mindent hall.
Titokzatos.

Lugodbol, Sárkány-Domos varázslója csüggedten meredt a padlóra dobott levélre. Már harmad-jára olvasta el, de csak egyre idegesebb lett attól a pár betűtől. Szürkefark unottan bámult gazdájára. Lugodbol egy hete fogadta be a kandúrt, akit az ajtaja előtt lelt egy ködös délután. Azonnal nevet adott neki és megtette varázslói macskának.

Bár Szürkefark a varázslói macska, Lugodbol nem éppen varázslói címre született ember. Az apja, a nagyapja, a dédapja, még az ükapja nagypapája is mágus volt, hát folytatva a családi hagyományt, mágusnak kellett lennie, habár utálta a munkáját. Utálta, mert nem volt valami jó benne. A varázslóiskolában kilencvennyolcszor megbukott, de apja hajthatatlan maradt, ragaszkodott hozzá, hogy a fia is varázsló legyen.

De mi volt abban a levélben, amitől Lugodbol annyira elkedvetlenedett? Az első pár mondat így szólt:

Tisztelt Lugodbol Úr! Egy hét múlva heteknek főjén vizsgáztatjuk Önt. Minden mágusnak három esztendőként felmérjük a varázstudását. A vizsgában kilenc feladatot kell végrehajtania. Ezeket kéri majd a felmérő. Első bűvgyakorlat: egy varangyból fónixet varázsolni.

Itt mindig megakadt az olvasáskor. Végül így döntött:

– Legjobb lesz, ha gyakorlok, bár nem hiszem, hogy ez sokat segítene...

Lugodbol ugyanis még sosem érte el, hogy hivatalosan is varázsló legyen. Csupán apja házában él, a talárjában jár és bűvbotját használja, de nem vált igazi varázslóvá.

Így hát kiballagott a Somos-tóhoz, hisz ott hemzsegnék a sárkány-domosi híres kétlábú varangyok. Képesek bármikor színt váltani, hol kékek, hol pedig zöldek. Lugodbol kiválasztott egy smaragdzöld egyedet, és felé tartva apja bűvbotját, így kiáltott:

– Varangybólne mleszalon nacsza kfónix!

Az eredmény? A szörnyvadászok és lovagok azóta is keresik, és regélnek róla, hogy egy szörnyen rusnya húsevő „tyúkbéka” hogyan garázdálkodik egész világszerte.

Lugodbol kudarca után visszatért apja házához, és inkább nekilátott a második feladat gyakorlásának.

– Ó, apám! Te, aki már nem vagy köztünk – gondolta –, miért nem tudok olyan mágus lenni, mint te? ...Második bűvgyakorlat: csontforrasztó főzet készítése – olvasta a levelet félhangosan.
– Csak ezt ne!

Elővette fekete varázsüstjét, a polcairól előkereste a hozzávalókat, és összekeverte őket balról jobbra háromszor és jobbról balra ötször, mert így tudta a csodakeverést a főzethez. Ám amikor már reménykedni kezdett, hogy sikerült a csodaszere, az habzani kezdett, pedig Lugodbol úgy tudta, hogy a csontforrasztó főzetnél rosszat jelent, ha a lötty habzani kezd. Szürkefark unottan nézte a varázsló ügyetlenkedését és még mintha ciccegett is volna. Lugodbol gyorsan feltakarított (a biztonság kedvéért bűbáj nélkül), hagyta a főzetet a csoda-csudába (egy igazi mágus így mondaná) és a harmadik bűvgyakorlathoz látott.

Ez nem volt más, mint esős napot napossá tenni, és e napra ködöt csinálni. Tehát két varázslat zsúfolása egy bűvigébe, morgott a mágus. Elkezdte volna a varázslatot, de eszébe jutott, hogy ahhoz esnie kellene, és egy esőfelhő sincs az égen, ő pedig nem szeretne most esőt varázsolni. Ezért kiment az erdőbe sétálni, hogy kitisztuljon a feje. Mindig ezt csinálta, ha végképp kiborult, vagy ha fáradt volt. Pechére, épp ahogy kiment, esni kezdett.

– Ez meg mi? Az előbb az ég felhőtlen volt, most meg csupa fekete folt, amiből esik az eső. Ez nem valami nyerő!

De ha már így esett, hogy esett, Lugodbol elővette a bűvbotját, hogy megpróbálja a napos-ködös bűvgyakorlatot. Sárkány-Domos lakói azóta is emlékeznek arra a napra, amikor egy kisebb

esőből óriási zivatar lett, ami meggátolt egy esküvőt és egy bátor lovagot, hogy legyőzze azt a sárkányt, akiről ez az erdő és a falu a nevét kapta. Lugodbol is menekült a vihar elől, de hosszú talárjában megbotlott, és nekiesett egy nagy kőnek.

– A talárok csak bajt hoznak a mágusokra – nyögte, mikor nagy nehezen hazavánszorgott. – Eltört a bűvbotom. Emiatt az apám, ha még élne, lila padlízánt bájolt volna belőlem, és meg-
tetett volna egy falánk nyúltiloppal!

Szürkefark nem bírta tovább nézni az úgynevezett „lila padlízánt”, ezért behunyta a szemét, és később eloldalgott valahová. A földön griffköpet, áztatja a kékes szőnyeget.

– Biztos meglöktem az ostoba talárommal – gondolta. – Sebaj, faragok magamnak egy új bűvbotot!

Erre felderült a hangulata, mert faragni tényleg szeretett. Eső után kiment az erdőbe, arany sarlóval egy sombokorhoz, és elkészítette a saját varázsszerszámát. Faragás közben igazán boldog volt, és elfelejtette minden gondját. Mikor visszatért a házába az új botjával, nekilátott a negyedik bűvgyakorlatnak.

– Alakváltás-váltás, vagyis úgy alakítsd át magad, hogy felismerhetetlen légy, de nem légy, vagy egyéb állat – olvasta. – Ez talán menni fog.

Kigondolta, hogy szeretne nem úgy kinézni, ahogy most: nincs szakáll, csak bajusz, bár a szakállt jobban szerette, és hosszú orr. Elvégezte a varázslatot.

– Legyek más mint most tan! – mondta és egy tükörrre szegezte a bűvbotját.

Hát, nem épp úgy sikerült, ahogy akarta. Ugyan a bűbáj a tükörképről visszapattant rá (ennek így is kellett lennie), de nem sokat változott, csupán a szakálla felbodorodott, mint egy bari-
kád bárány szőre, ami mostanában igen elterjedt állat lett Sárkány-Domoson.

– Úgy látszik, ez sem ment – sóhajtott Lugodbol. – De szerencsére pár perc és a kinézetem újra az eredeti lesz.

Így is lett. Ezután a mágus úgy gondolta, még egy bűvgyakorlatot megpróbál, utána a többi gyakorlást holnapra hagyja.

Ötödik bűvgyakorlat: melegíts fel vizet mágiával. Próba-balszerencse, mondja most már csak így a közmondás Lugodbol tette alapján. Inkább a tál lángolt fel, amiben a víz volt, miközben szegény tál tartalma csak hidegebb lett.

Szürkefark, aki közben előkerült, már-már szánakozva nézett gazdájára egy székből. Lugodbol mindent feladva ledőlt aludni, a tálát pedig később elajándékozta egy igazi főnixnek, hogy az azóta is égő tálban váljon hamuvá, mert az felmelegíti a hamvát. A vizet kiöntötte, természetesen.

Másnap délután nagy unszolásra (ő unszolta magát egész délelőtt) olvasta a hatodik bűvgyakorlatot. Egy erős, fényűző trónt bájolni, ami a legkövérebb uralkodót is elbírja. A pincéből előszedett egy régi trónszerűséget és kipróbálta rajta a varázslatot. Hát, arra a trónra egy kövér király sem ülne, mert az mindenkivel verekedni akar két erős fakezével. Ezt a trónt később elajándékozta valakinek, de erről majd később esik szó.

A hetedik bűvgyakorlat nem véletlenül volt a bűvös hetedik feladat. Azazel megidézése a hetedik pokolból, tehát fekete mágia, démonidézés. Egy szóval sem mondta senki, hogy egy mágus nem foglalkozik fekete mágiával. Lugodbol előkereste apja régi, fekete bőrkötéses démonidéző könyvét, és ráhelyezte a révülő könyvtartóra, és fellapozta az „Azazel megidézése a hetedik pokolból” oldalnál. Az utasítások szerint tizenhárom különböző alakú gyertyát kell rakni egy idézőkör köré, gondosan, hogy a viasz lefolyjon, és pár gyertyán kívül teljes sötétségnek kell lennie a szobában. Lugodbol ezt mind megtette, bár az idézőkör megrajzolásával akadt némi gondja, és a könyv utasításait követve halkán kántálni kezdett, majd egyre hangosabban, egy órán keresztül. Ekkor hirtelen füst lepté el a szobát. Lugodbol nem látott semmit, csak amikor a füst felszállt, akkor látta meg, mit sikerült a kör közepére idéznie. Egy furcsa, nyálkás lény vigyorgott rá, a fején két kicsi szarvval, a szeme nagy és sárga. Minden kétséget kizár, ez nem Azazel démonfejedelem volt.

– Ki vagy te? – kérdezte csodálkozva Lugodbol.

– Fittyfikarc vagyok a második pokolból, és éppen nagyon vihogtam ott, de most idekerültem, és most nagyon vihogok itt! – visongott nevetve a lény.

– De én Azazel démonfejedelmet akarta idehívni, nem téged! – omlott össze Lugodbol.

– Hihihhi, az lehet, de most én vagyok itt, és jó nagy bajt keverek, meg kavarak. Meg rumlit is! Azám! Hihihhi!

Ezzel elindult ugrálva, hogy felforgassa az egész házat. Szürkefark felugrott előle egy magas polc legtetetejére. Lugodbol csak hosszú hajsza után kapta el, ám Fittyfikarc kiugrott az ablakon, és később csődbe vitt egy egész kastélyt, de ez már egy másik történet.

Ám most már ne húzzuk tovább szegény Lugodbol szerencsétlenkedését, elmondom kurtán, mint a hantavár hantmadár farka.

A nyolcadik bűvgyakorlat: egy tárgy átszabása cérna nélkül, tehát az a tárgy, történetesen Lugodbol kékes-lilás süvege, rajta a család jelével (a kalap és árnyéka) egy rózsaszín női kalappá változott, természetesen nem kalappá akarta, hanem vázává, pedig végül is sikerült átbájnolnia süvegből kalappá, de a mágusnak ez nem nyújtott vigaszt.

Az utolsó próba, kilencedik bűvgyakorlat, a szerelemital elkészítése sem sikerült jól: szerelemital helyett mérget sikerült kevernie. Honnan jött rá? Megitatta egy főnixszel, és megígérte neki, hogy ha hamuvá lesz, belesöpri abba a tüzes tálba, amit cserébe neki szánt. A főnix fellángolt és hamarosan már csak por volt a helyén, amiből újjászületett.

Lugodbol szinte nyomorult mágusszióba esett, és szokásához híven felkapta a botját, és szomorúan elindult az erdőbe sétálni. Közben azon gondolkodott, hogy mi lesz, ha megjön az a bizonyos felmérő, és persze megbuktatja a vizsgán, elveszi a varázsjegyzékét, és puff!... Mert valamiből mégiscsak meg kellene élni.

A falu felé vette az irányt, hátha szerez egy kevés pénzt, aranytallért vagy ilyesmit. Sárkány-Domos faluban ugyanis sok az utazó, kalandor és lovag. Legtöbbjük azért van itt, hogy legyőzze a hírhedt tűzvörös sárkányt, Nagy Vazult, akiről Sárkány-Domos annyira híres. Eddig senkinek sem sikerült megölnie. Sokan odavesztek, vagy amint meglátták, elmenekültek, mert rettenetesen nagy, tüzes, erős, gyors, szárnyas és vörös. De főleg a szemétől rettegnak, ami nagyon titokzatos, félelmetes, s hogyha belenézted, megremeg a térded.

Lugodbol a faluban rögtön betért a Virgonc Manó fogadóba. A kocsmáros nagy örömmel fogadta, mert a faluban mindenki úgy tudta, hogy ő, Lugodbol nagy mágus. Rendelt egy fapohár csalános-mézes sörteát, és leült egy asztalhoz. Vele szemben egy megtermett, láthatóan messze földről érkezett, sötétbarna szakállas lovag ült. Mikor a mágus megkérdezte, hogy leülhet-e. A lovag igent felelt, majd lelkesen köszöntötte:

– Üdvözöllek, mágus! Te lennél a híres Lugodbol, Sárkány-Domos varázslója?

– Igen, én lennék az. Mit akarsz?

– Rendben. Kérlek, ha megittad a sörteádat, gyere ki velem a fogadó elé, mert nem akarom, hogy bárki meghallja, amit kérek tőled!

Lugodbol gyorsan felhőrpintette az italát, fizetett, és hamarosan már a fogadó előtt tárgyalt a lovaggal, akit – mint kiderült – Szakáll Banbekula Barantának hívtak.

– Lenne egy ajánlatom – szolt Baranta. – Messziről érkeztem, Klemanóból, pár társammal, hogy legyőzzem Nagy Vazult, de egyik társam nemrég eltűnt, másik társam, az az alávaló Gyömbér vitéz pedig tegnap itt hagyott a fogadóban, hogy titokban megölje a sárkányt, de ez a tegnapi nagy zivatar meggátolta benne.

Lugodbol erre feszegetni kezdett, a lovag azonban folytatta:

– És most én próbálnám meg ezt a dicső tettet, de kellene valami, amivel legyőzhetném a sárkányt. Például egy varázskard, mert féltő, másképpen nem tudnám megölni. Arra kérlek – jól megfizetném –, hogy bűbájlj nekem valamit, amivel győzelmet arathatnék a szárnyas gyík felett! Minden álmom Klemano első számú lovag-vitézévé válni!

– Hm, tudok valamit, amivel legyőzheted a sárkányt.

– Biztos egy varázskard – gondolta Szakáll Baranta.

– Ha nem működne, visszaadom az aranyat.

Azzal varázsigt mormolt, és bűbájlott egy... marhányi marharépat.

– Ez... ez beválik? – kérdezte a kardra számító vitéz.

– Remélhetőleg. Ez egy marhányi marharépa, igen ritka zöldvény, a szaga elkábítja a sárkányokat... remélem – mondta Lugodbol. – Legalábbis szerintem, de ígérem... öhm... be... nem bűdös. És ha megbocsátasz, kérem az aranyat, és már megyek is, mert...

– Állj! – mondta Szakáll Baranta. – Gyere velem! Biztosan könnyebb lesz.

Nem igazán bízott meg sem Lugodbolban, sem a marhányi marharépaiban. Így hát Lugodbol kénytelen-kedvetlen Szakáll Banbekula Baranta oldalán ment sárkányra vadászni. Hamar elérték a Sziklás-oldalt, ahol Nagy Vazul tanyázott. Itt leültek egy sziklára és vártak. Rövidesen megéreztek a perzselő forráságot, amely bizonyára a sárkányhoz tartozott. Hamarosan megjelent a perzselő forráság gazdája is, Nagy Vazul. Tűzvörös fején tuskék meredeztek.

– Mondtam, hogy minden nap erre jár a patak felé – remegett Lugodbol hangja. – Tartsd elé a titkos fegyvert! Mármint a répat, arra gondolok.

A „titkos fegyver” nem vált be, hamarosan két alak menekült lefelé a Sziklás-oldalon, nyomukban egy tűzpiros sárkány tüzet okádva. A lovag egyszer csak lerántotta a mágust egy kő mögé. Épp időben, mert a sárkány egy hatalmas tűzcsóvát küldött arra. Ekkor – talán azért, mert nem látta a két emberkét, akik a szikla mögött kucorogtak, talán mert a lovag által eldobott marharépa szaga mégis hatásos, de lehet, hogy azért, mert meglátott egy kis nyálkás, apró szarvas, nagy szemű démonfattyút, és ijesztőnek találta, ki tudja? – szárnyra kapott és elnyelte a kék ég.

A két üldözött előbújt rejtekhelyéről, és a lovag felkiáltott.

– Te átkozott varázsló, még hogy tehényni lópadlízsan, vagy mi is a neve? Majdnem meghaltunk miatta és miattad! Hazudtál a pénzért, mi?

– Én nem... én azt hittem..., de persze ez se... – próbálta magyarázni a mihaszna mágus, de végül is visszaadta Szakáll Barantának az aranyát, és elballagott az erdő felé. Még sokáig hallotta Banbekula bosszús kiabálását, hogy ezt mindenkinek elmondja, illetve mégsem, mert megbízott benne, és az égő, mint a tüze Nagy Vazulnak – ilyesmiket harsogott utána.

Lugodbol összeomlott, végleg. Csak sétált az erdőben, nem tudta, merre, és gondolkodott, hogy mi lesz most vele. Feleslegessé vált számára minden, és nem akart hazatérni. Maga előtt látta mérges apját, ahogy zokogva szidja, hogy miért van neki ilyen fia.

Addig kóválygott, amíg valahogy egy furcsa kis tisztásra jutott. Körbe tekintett, majd leült egy kőre és bámult maga elé. Egyszer csak észrevette, hogy egy fatönkön zöld ruhás manó áll, két hosszú csipkés füffel, az egyikben fülbevalóval. Az előbb még nem volt ott, az biztos. De azok a fülek nagyon emlékeztették Lugodbol valakire, de sehogy sem jött rá, hogy kire.

– Üdvözöllek, Lugodbol – szolt a manó. – Szólíts csak Fügérnek!

– Üdv, Fügér! Honnan ismersz engem?

– Mindenfélét hallok ezzel a két fülemmel. Nagyok és érzékenyek, akár egy macskáé. Kérnék tőled valamit.

– Ó, Fügér, jobb, ha nem bájlok neked semmit, abból csak baj lesz.

– Én nem kérem, hogy varázzolj – nevetett a manó. – Csak annyit kérek, hogy faragj nekem egy sólyomszobrocskát. Tudod, azt hallottam, hogy jól faragsz.

– Ezt kitől hallottad? – kérdezte Lugodbol.

– Egy barátomtól, talán ismered, de mindegy is. Tessék! – nyújtott felé egy kristályt. – Kérlek, ebből faragd!

Most látta csak Lugodbol, hogy egy lilás-kékes ékkövet szorongat a kezében.

– De úgy hallottam, neked is van sok lilás kristály a polcaidon, amit nem használsz semmire. Ha akarod...

Így kezdődött el Lugodbol új élete. A következő találkozásnál Fügér azt tanácsolta, hogy ne legyen többé mágus, legyen művész (kőfaragó, fafaragó, festő és zenész). Lugodbol így is tett, és rájött, hogy mindezekben jó és sokkal boldogabb lett.

Második találkozója után visszatért a házába. Szürkefark egy papírtekercsen feküdt, valamit piszmogott vele, mintha írt volna. Lugodbol megsimogatta, majd előszedte révülső könyvtartóját, ráhelyezte új kellékeit. Nem volt többé már mágus, levetette talárját, süvegét, elrakta búvbotját, és túladott pár gyertyán, varázsgyertyán. Felhasználta a polcain sorakozó tömérdek kristályt. Azóta egész Sárkány-Domos úgy emlegeti: Lugodbol, a faragó-festő-zenész, aki úgy dolgozik, mintha varázzolna. Lugodbol pedig csak várta a felügyelőt, aki jön őt vizsgáztatni, hogy elmondja neki, ő már túltett a mágusságon. De az nem jött. Az immár mesterré lett Lugodbol boldog volt, nagyon-nagyon boldog, csak az volt a baja, hogy Szürkefark elveszett.

Egy reggelen levelet talált az ajtaja előtt.

Tisztelt Lugodbol Művész Úr!

Bizonyára furcsállja, hogy a vizsgáztató nem érkezett meg a kijelölt időpontra. Nos, igen, én, a felügyelő írom a levelet. Bizonyára emlékszik rá, amikor a kandúrja levelet írt. Ez az a levél! Mi, vagyis én nem csak arra vagyok kíváncsi, hogy hogy varázzol a vizsgáztatott személy, hanem arra is, hogy milyen az illető. Ön becsületes ember, de nem ért a mágiához egy fille-fikarcnyit sem! Már vizsgázott. Én, a felügyelő voltam a kandúrja, akit befogadott. Átváltoztattam magam macskává, hogy felmérjem magát. Rémesen varázzol, ezért megbuktattam, hisz figyeltem minden próbálkozását, de a mostani munkájához ért, jó benne és szereti is. Bocsánat, hogy „elvesztem”, de soha többé nem fog viszontlátni. Miután láttam, hogy Ön nem varázslói címre született ember, manóvá váltam, hogy új munkát találjon. Én voltam Fügér is. Sajnálom, hogy megfigyeltem macskaként, de remélem, boldogan él még sokáig, és nem próbálkozik mágiával. Új munkát találtam magának.

Üdvözlettel:

*Sarnoldi Sámuel, a felügyelő
(macska és manó képében)*

Utóirat:

Ha lesz egy igazi macskája, kérem normálisabb nevet adjon neki, mert ez a Szürkefark rémes.

A levélben állt még az is, hogy ő varázsolta azt a kisebb esőt is, amelyből Lugodbol zivatart csinált. Mókának.

A már nem mágus döbbenetesen rakta le a levelet. Hát, ez a kép, amit Szürkefarkról festettem, mindig emlékeztetni fog erre, gondolta, majd ő sem tudta, miért, felnevetett. Hát, levizsgáztam!

Lugodbol, aki volt varázsló és sárkányvadász, bűvölt „tyúkbékát” és idézett Fittyfikarcot, most végül megtalálta azt, amiben igazán tehetséges. Mégsem lett tehát lila padlizsán nyúltilop eledel. Persze se Szürkefarkkal, se Fügérrrel, aki új munkát talált neki, nem találkozott többé. Az erős pofozó trónt Szakáll Banbekula Barantának ajándékozta, edzeni. Remélte, hogy így végül is csak legyőzi majd a sárkányt, és lovag-vitézzé válik. Faragott és festett magának, de pénzért vagy ajándékba is. Zenélt mindenkinek, mert hamar megtanulta a hangszerek kezelését.

Lugodbol, Sárkány-Domos mindenművésze boldogan nézett Sárkány-Domos mindenművésze, azaz magára.

Íródott Pilisszántón 2019 novemberében.

Nagy Emma

Pálcától kalapátságig

Beköszöntött a tavasz a Nevenincs erdőben. A fák és a bokrok virágba borultak, a madarak pedig vígan csicseregtek. Az állatok felébredtek téli álmukból, s új erővel láttak neki a teendőiknek. Az egész rengetegből boldogság áradt, kivéve a berek szélén található kicsi tisztás felől, onnan is egy kis kunyhóból. Itt lakott Koty Vaszil, az öreg varázsló és Bolhafészek névre hallgató lusta macskája.

Az erdő e csücskét szomorúság lengte be. A mágus miatt volt ilyen mélabús a hangulat, ugyanis nem tudott varázsolni. Pedig nagy szükség lett volna a mágiára. Élt ugyanis a közeli hegyekben egy sárkány, s rettegésben tartotta az erdő lakóit. Mindenki Vasziltól várt megoldást a bajra. Gondolta az öreg, egy főzet segítségével ártatlan galambbá változtatja a fenevadat:

– Ahhoz hogy megszelídüljön a sárkány, kell nekem egy fácán! – jutott eszébe. Mivel fácántol-la otthon nem volt, elment a patakhöz levelibékáért, hogy abból varázsoljon szép madarat. Ott pálcájával rámutatott egy kis kételtűre, majd így szólt:

– Ügyetlen kis pálcám, legyen ebből a békából fácán!

Amikor az utolsó szót kimondta, az állat pulykává változott.

– Ebből is lehet csinálni főzetet, jó lesz ez is énnekem! – legyintett a mágus, majd felkapta a kopasznyakút, és hazaindult.

Othon elővett egy üstöt, s vizet forralt benne. A csörömpölésre felébredt cirmosa, odasomfordált gazdájához, és felugrott a hatalmas fazékra.

– Már megint mit kotyvasztasz? – ásított a macska.

– Először is Bolhafészek, szállj le a kondérról, kérlek! – szólt az öreg.

– Szálljak le a kordélyról? Miért, utazunk? Már meg is érkeztünk? – értetlenkedett, kissé még álmosan a kisállat.

A varázsló nagyot sóhajtott:

– A sárkánynak kell a főzet, hogy ne egye meg a hercegnőket! – azzal visszafordult az üsthöz, és taláломra beledobált néhány hozzávalót.

A kotyvalék színe először lilára, majd zöldre változott, végül baljósán feketén sötétlett. Ha ennyi még nem lett volna elég: hevesen bugyborékolni kezdett, majd felrobbant. Nemcsak nagy füst keletkezett, hanem az eső is eleredt a varázslat hatására. Az öreg kirohant az erdőbe, hogy elűzze a fekete felhőket. Égnek emelte varázsbotját, de mielőtt bármit mondhatott volna, a pálcá beakadt egy hatalmas tölgyfa lehajló ágába, és reccs, kettétört. Szomorúan ment vissza a faházba, ott elolvasta az összes varázslélexikonját, forrasztómágia után kutatva, hogy pálcája újra a régi legyen. De mindhiába, egyik búbáj se alakult valami mesésen. Pedig szégyen lett volna, ha ezzel az egyszerű varázslattal sem tudott volna boldogulni. Hisz apja, nagyapja, dédapja, sőt ükapja is nagyhírű mágus volt. Talán mégis jobb lett volna versírás, lantpengetés helyett varázsigéket magolni a mágusiskolában – gondolta búsan az öreg.

– Ha a régi pálcán nem lehet segíteni, jobb lesz a nagyapám varázsbotját elővenni! – jött rá hirtelen a megoldásra, és nekilátott megkeresni a mágikus tárgyat.

Miközben a szekrény legfelső polcáról vette le a pálcát, fejére borította egy üvegcsé tartalmát. Bizsergést kezdett érezni a kobakján. Felkapta az asztalon heverő kistükrét, és belenézett. Rájött, hogy apja bongyorító elixírjét loccsantotta a fejére.

– Komolyan azt hiszed, hogy nagyapád régi varázsbotjától minden megoldódik? Ilyen ügyefogyott varázsló, hogy tudna elboldogulni egy vad sárkánnyal, ha egy ártatlan pálcá is kifog rajta? – szólalt meg Bolhafészek.

– Igenis értek a mágiához, megmutatom neked bármi áron! – húzta ki magát kissé bizonytalanul Vaszil.

– Rendben, akkor varázsolj nekem egy tál hűsítő tejet! – húzta gúnyos mosolyra a száját a macska.

– Újdonsült kis pálcám, szavamra figyelj, legyen az asztalon egy tál tej! – azzal botjával a cica elé mutatott.

Egy másodperc sem telt bele, és egy tányér forró leves gőzölgött Bolhafészek előtt.

– Nem pazarolom ilyen butaságokra az időmet, a sárkány miatt jobb lesz felmérni az erőmet! – mondta az öreg, majd sarkon fordult, és elment.

Megállt hatalmas falitükrök előtt, és megnézte benne magát, sovány és gyenge volt. Egy újabb varázslat ötlött ekkor a fejébe:

– Dagadó izmom nőjön nekem, pusztá kézzel megyek a sárkány ellen!

Abban a szent pillanatban a Vaszil előtt álló tükörnek duzzadó karjai nőttek. A tükör csak úgy csillogott-villogott a büszkeségtől. Vaszil arcáról végleg lefagyott a mosoly. Nem csüggedt azonban sokáig, elővette apja Kotyvasz Tóbiás poros „Hogyan varázsoljunk mágikus lényeket?” című vaskos könyvét, és fellapozta. Töprengve nézegette, vajon melyik varázslény tudna szembeszállni a tűzokádóval. Végül az izombika mellett döntött, mely kétszer akkora volt, mint a Nevenincs erdő legnagyobb tölgyfája. Teste emberre, feje bikára hasonlított, melyen két jókora szarv meredezett. Dühös tekintete villámokat szórt. A mágus már lendítette is a kezét, és kimondta a varázsigét. Azonban bika helyett egy icipici szörnyecske jelent meg a szőnyegen, fején két apró, veszélyesnek egyáltalán nem mondható szarvacskával. Úgy festett, mint egy földre pottyant fagylalt, ami menten elolvad. Amikor a lény meglátta Vaszil kalapját, megnyalta a szája szélét. Mielőtt az öreg egy szót is szólhatott volna, a kobakján termet, és jóízűt harapott a fejfedőjébe.

– Nem elég, hogy nem lesz bikám, még lyukas is lett a sipkám! – szitkozódott a mágus.

Lehessegette magáról a szörnyet, és elmormolt egy varázsigét, hogy süvegét befoltozza. Persze ezúttal sem járt sikerrel. A fejfedője egy virágokkal díszített női kalappá változott. Ekkor egy utolsó reménysugár villant fel benne. Elővette apja híres-nevezetes szeretetelixírjét, hogy azzal szelídítse meg a tűzokádót. Amikor egy kis fiolába töltött ki belőle, az orrát romlott szag csapta meg. A csodaszer használhatatlanná vált, s ezzel utolsó esélye is elszállt a fenevad betörésére. Azt gondolta, ha ő nem tud a feladattal megbirkózni, megbíz vele valaki mást. Nevezetesen Kamillót, a szomszédos faluban élő lovagot, egyben legjobb barátját. Biztos volt benne, hogy a Telikupa kocsmában megtalálja őt. Így hát elbúcsúzott Bolhafészekétől, és útnak eredt. Az erdőn át, egy kis ösvényen vezetett az út, ahol a fogadó állt. A kis csapás mellett hatalmas fák és bokrok zöldelltek. Ágaikon vidám mókusok szaladgáltak, lombjaikban madarak fészkeltek. A varázsló lába mellett nyulak kergetőztek, a cserjék sűrűjéből kíváncsi őzgidák leskelődtek. A mágus azonban szomorúan, lehajtott fejjel lépdelt. Úgy érezte, a helyzete reménytelen. Egyetlen varázslata és főzete sem segített a bajban. Ilyen komor hangulatban ért a Telikupába, ahol rögtön meg is találta az egyik asztalnál ülve Kamillót.

– Mi járatban erre Kotyil komám? – nézett fel borral teli poharából a lovag.

Vaszil beszámolt a sárkányról és hiábavaló próbálkozásairól barátjának. Alig fejezte be a mondandóját, Kamilló rögtön felajánlotta segítségét:

– Egyet se búsulj öregem! Minden nap megküzdök egy-két fenevaddal ..., pontosabban ..., majdnem minden nap ..., na, jó, talán egyszer előfordult, akkor is csak majdnem ... – mondta kissé elbizonytalanodva. – Csak van egy kis gondom, az igazság az, hogy nincsen kardom. – vallotta be a hengegő „hős”.

A varázsló legyintett, jelezvén, hogy nincs semmi probléma, majd versbe kezdett:

– Göcsörtös kis pálcám, szavamat halld, legyen Kamilló kezében egy kard!

A lovag arcáról lefagyott a mosoly, kezében ugyanis fegyver helyett egy hatalmas sárgarépa jelent meg. Hirtelen, mint aki megvilágosodott, a katona a homlokára csapott:

– Vaszil barátom, azt nem is mondtad, hogy ez a fenevad vegetáriánus! Egyszerűbb lesz az ügy, mint gondoltam!

Megragadta a mágus kezét, és a tűzokádó lakóhelye, a hegy felé indult. A sárkány már megszűrő megérezte a répa szagát. A bűz forrását keresve kicaplatott barlangjából. Onnan, ahol még pár perccel ezelőtt az igazak álmát aludta. Sárga szeme dühösen villant, orrából szürke füst kígyózott elő. Kamilló szeme ijedséget tükrözött, de azért erőt vett magán, és dadogva megszólalt:

– Hali...! Hogy vagy..., aranyos sárkányka...? Hoztam neked finom ebédet...! – majd az öreghez fordult:

– Te, Vaszil! Ez minket néz... ebédnek!

– Jól mondd barátom, Kamilló, futni ilyenkor nagyon jó! – helyeselt a mágus, azzal eszeveztett rohanásba kezdtek.

A fenevad egészen a hegy túloldaláig üldözte őket. Ott a sárkányvadászoknak sikerült lerázni őt. Amint a tűzokádó eltűnt a láthatáron, a lovag mérgesen kiabálni kezdett.

– Nem elég, hogy nem varázsolsz nekem kardot, még a hírnevemet is tönkretesz! Mit gondolnak majd az emberek? Milyen katona az, aki nem tud legyőzni egy sárkányt?

Szegény Vaszil magába roskadva ült egy sziklán. Barátját nyilvánvalóan csak a dicsőség érdekelte, nem pedig az, hogy segítsen rajta. Miután Kamilló faképnél hagyta, szomorúan hazaindult. Egész úton a lába előtt heverő kavicsokat bámulta, no meg a cipőjének az orrát. Szíve nehéz volt a büntudattól.

– Kamillót megbántottam, hírnevét széttiportam. A varázslatom megint rosszul sült el, s ő dühösen tűnt el. – motyogta magában Koty Vaszil.

Tudta, már nincs egy barátja sem, akire támaszkodhatna. Igaz, Bolhafészek még mindig az ő oldalán állt, de valószínűleg abban a pillanatban is az igazak álmát aludta. Ekkor vékonyka hang ütötte meg a fülét:

– Majd én segítek rajtad! – egy kis kobold bújt elő a fák közül.

– Az erdő manója vagyok, a nevem Pityóka. Van számodra egy ajánlatom. Megszelídítem a sárkányt, cserébe csak egyet kérek, ne mindig mások elvárásainak próbálj megfelelni. Foglalkozz helyette inkább olyan dolgokkal, amelyek neked okoznak örömet, s azokban legyél kitartó. Meglátod, az emberek tisztelni fognak érte.

– Vaszil arcán életében először halvány mosoly jelent meg. Vígán tért haza. Rögtön előkereste gyermekkori hangszereit. Miután a pengetést megunt, ecsetet és festéket ragadott, majd neki látott pingálni.

– Ezek még mindig jobbak, mint azok a bűzölgő Varázslöttyeid – ásított álmosan Bolhafészek, majd a másik oldalára fordult.

Az öreg úgy érezte, lelke könnyebb egy tollpihénél, ahogy végre szabadon szárnyalhatott képzelete. Nem érzett ilyet kisfiú kora óta. A kunyhóból végre eltűnt minden varázskönyv és csodaszer, velük együtt a rosszkedv is. Vaszilnak nem kellett sokat várnia, hogy megtalálja mi az, amiben igazán jó. A kőfaragást nagyon megkedvelte. Mindent megörökített, ami a mágiától a szobrászatig vezető tanulságos útra emlékeztette. A levelibékát, mielőtt pulykává változtatta. A sárkányt hatalmas pikkelyeivel, s persze Pityókát, aki segített neki zöld ágra vergődni. Legvégül régi varázsló énjét faragta meg, nagykarimájú kalapjával. Kezében a kalapács sokkal könnyebbnek tűnt, mint egykori pálcája.

Egy hónappal később az újdonsült művész kiállítást rendezett. Az erdő és környéke alkotásainak csodájára járt. Az időközben megenyhült Kamilló is ott volt a vendégek között.

– Úgy látom, egész jól megy az új hobbid, Vaszil komám! Képzeld, rájöttem, hogy nem vagyok lovagnak való. Úgy döntöttem, inkább belevágok a zöldségtermesztésbe. A kertemben van répa, káposzta, cékla és még sok más. Az emberek imádják a zöldségeimet. Egy Pityóka nevű kobold a legfőbb vásárlóm, tegnap is egy szekényi céklát vitt el... Valami sárkánynak szánta.

A varázsló csak titokzatosan mosolygott...

Gaál Dorka

A nyugdíjas varázsló

1. fejezet

Egyszer volt egy nagy csoda,
Egy varázsló iskola.
Csiri bácsi ott dolgozott,
Tanácsokat osztogatott.
De az évek, ahogy teltek,
Csiri bácsi igen vén lett.
El kellett mennie nyugdíjba,
És csak üldögélt a fotelban.
Magányos volt, nem volt társa,
Csak Lucifer a macskája.
Csiri bácsi szomorkodott.
Mihez kezdjen? – gondolkodott.
Sétálni ment az erdőbe,
Ki a jó, friss levegőre.
El is ért a tó partjára,
Ott rálépett egy békára.
A béka nagyot brekegett,
Csiri bácsi felnevetett.
Eszébe jutott egy varázslat:
Átváltoztatlak madárnak!
Varázspálca máris forgott,
Varázsigét el is morgott.
eredmény kicsit bajos,
Békalábú tyúkot kapott.
Megijedt a Csiri bácsi:
Hogy tudtam ilyet csinálni?
Én vezetem az iskolát,
Varázslatban nincsen hibám.
Tönkre ment a varázspálca?
Lejárt a szavatossága?
Készítetek egy főzetet,
Hátha újra rendben lesz.
Elővette a nagy üstöt,

Csiri bácsi csak úgy sürgött.
Varázspálca belemártva,
Remélte, hogy lesz hatása.
Odakint a vihar tombolt,
Csiri bácsi egyet gondolt:
– Az esőt én elállítom,
Napsütéssé változtatom!
Varázspálcáját forgatta,
Varázsigéjét elmondta:
– Hopp, a felhők eltűnjenek,
Napsugarak ne vessenek!
De az eső tovább esett,
Hatalmas szél kerekedett.
Esernyője nem volt nála,
Hazarohant a házába.
Csuromvizes a ruhája,
Kettétörött a pálcája.
Lucifer a macskája,
Gazdáját megsajnálta.
– Pihenj csak, én rendet rakok,
Varázsitalt elpakolok.
Megjavítom a pálcádat,
Nem ér téged többé bánat.
Nagyot nézett Csiri bácsi.
Ez a macska, nem akárki!
Luci Feri beszélni tud,
Nem leszek többé magányos.
Rögtön jobb is lett a kedve,
Belenézett a tükörbe.
Csinálok menő frizurát,
Göndör haját, göndör szakállt,
Meg is lett a varázsigé.
El is olvasta sebtibe.
Varázspálca jól működött,
Göndör fűrtben gyönyörködött.

Boldog volt már Csiri bácsi
Képes voltam megcsinálni!
Hálás volt a macskájának,
Hogy sikerült a varázslat.
Gyorsan el is határozta,
Az lesz Lucifer jutalma,
Varázslatos ebédet kap,
Amit rögtön be is falhat.
Csiri bácsi sürgött-forgott,
Egérleves már rotyogott,
Lucifer is asztalhoz ült,
Láng csapott fel, majdnem megsült.
Tűzben ég az egérleves.
A varázslat rettenetes.
Csiri bácsi szomorú lett,
A varázslás sajnos nem megy.

II. fejezet

Ebben a részben Csiri bácsi
Azt próbálja kitalálni,
Hogy miért nem megy a varázslat,
Utána jár e találynak.
Belenéz a varázstükörbe,
Izmosabb karokat szeretne.
Varázspálcájával köröz.
Épp a varázstükör fölött.
Készen is van a varázslat,
De izmokat nem csinált magának.
Csiri bá' nem így akarta,
A tükör lett izompacsirta.
– Valami nincsen rendben!
Elő is veszem a könyvem.
A varázsigét tán elfelejtettem?
A sorokat összekevertem?
Tény, hogy egyre csak öregszem,
A betűk is összefolynak előttem.
Azért újra megpróbálom,
A varázskönyv jó barátom.
Olvasta a varázsigéket,
Minótauruszt igézett.
Helyette egy pici szörny lett.
Nem lett a helyzete könnyebb.
– Nem fogok belenyugodni,
Hogy nem tudok varázsolni!
Keresek könnyebb feladatot,
Bestoppolom a kalapot.
Csiri bá' kalapját elővette,
Az asztal közepére tette.
Hatalmas lyuk volt rajta.
Egy varázsigével bevarrja.
Volt lyuk, nincs lyuk, készen is lett.
Csiri bácsi mégis mérges.
– De hisz ez egy női kalap!
Újabb szégyen a varázslat.
Dühösen az asztalra csapott:
– Bájitalat' varázsolok!
Nem adom fel, megpróbálom,
Visszatér a tudományom.
– Mi lehetne nemesebb, szebb?

Megigézem a szerelmet.
Lucifer talán társra talál,
Bővülhet a macskacsalád.
De a bájital füstölni kezdett,
Halálos mérget terjesztett.
Csiri bácsi rohant vele,
A lefolyóba öntötte bele.
– Ez már szégyen és gyalázat!
Morogta az öreg magának.
Jobb lesz sajnós, ha belátom,
Hogy felsült a tudományom.
– Haszontalan öreg lettem,
Sajnos el is keseredtem.
Nem vagyok alkalmas semmire már
El is megyek végleg világgá.
Lucifertől elbúcsúzott,
Mindent macskájára bízott.
Világgá ment Csiri bácsi.
Nem fogjátok megtalálni.

III. fejezet

Színre lép egy új szereplő.
Morcos Harcos név viselő.
Ahogy neve is mutatja,
Mindig morcos ez a koma.
Csiri bácsi megszomjazott,
Kocsma ajtón kopogtatott.
Morcos mellé telepedett,
Vele jól elbeszélgetett.
Morcos Harcostól megtudta:
Részt vett egy nagy háborúba.
De a kardját elvesztette,
Ezért morcos az ő kedve.
Csiri bácsi megsajnálta,
A varázslást megpróbálta.
Varázspálcát előkapta,
A varázsigét is elmondta.
Morcos Harcos reménykedett.
Karddal újra nagy hős lehet.
Sárkány ellen kiáll bátran,
Győzni fog ő a csatában.
De kard helyett egy hatalmas
Répát kapott. – Ez borzalmas!
Gúnyt űzni akartál velem?
Én a tréfát nem szeretem.
A répa finom illata
A rút sárkányt előcsalta.
Hőseink jól megijedtek.
Rögtön futásnak eredtek.
Nem sejtették, hogy a sárkány
Vegetáriánus biz' ám!
Nem akart ő embert enni.
A sárgarépát szereti.
Morcos Harcos futás közben.
A sárgarépát földre lökte.
A nagy sárkány megtalálta.
S jóízűen bezabálta.
A sárkány már el is repült.
Két főhősünk megmenekült.

Morcos Harcos veszekedett,
 Csiri bá'nak nekiesett.
 – Majdnem meghaltunk miattad!
 Ezt aztán jól megcsináltad!
 Szerencsétlen varázsló vagy,
 Ne hívj többé barátodnak!
 Csiri bácsi csak hallgatott.
 Levegőt is alig kapott.
 Morcos Harcos jól otthagya,
 Szavaival megbántotta.
 – Igaza van a harcosnak.
 Nem vagyok jó varázslónak.
 Mindent csak összekutyulok,
 Varázsolni már nem tudok.
 Összeszedte az erejét,
 Fel is tápázkodott szegény.
 Azt sem tudta, hogy merre van.
 Elindult búsan, céltalan.
 Mesénk hőse bánatában,
 Elbújosott a nagyvilágban.
 Reméljük vissza fog térni,
 És lehet majd tovább mesélni!

IV. fejezet

Csiri bácsi az erdőbe
 Letelepedett egy kőre.
 Nem tudta, hogy a szerencse,
 Éppen ott lapul mellette.
 Egy kobold volt, neve Mázli.
 Így szólt: – Szia, Csiri bácsi!
 Tudom én minden gondodat,
 Mutatom a helyes utat.
 – Nem sikerült a varázslat?
 Ne emésszen ezért bánat!
 Figyelj a szíved szavára,
 Megsúgja, hogy mit csinálna!

Csiri bácsi haza vágyott,
 A macskája már nagyon hiányzott.
 Egy percet sem gondolkodott
 Nagyon gyorsan hazahúzott.
 Érezte, hogy a szerencse
 Ott lapul már a zsebébe.
 Mert valóban ott ült Mázli.
 Hazavitte Csiri bácsi.
 Lucifer nagyon boldog volt.
 Barátja lett a kis kobold.
 Csiri bá' egész nap tett és vett.
 Zenélt, faragott és festett.
 Rájött, hogy ő az életbe',
 Még annyi mindent szeretne.
 Figyelte, mi teszi boldoggá,
 Így döntött végül a szobroknál.
 Készültek sorban az alkotások:
 Békák, madarak és sárkányok.
 Egész nap fűrt és faragott,
 Arca boldogságtól ragyogott.
 Aztán a szívének kedvesek:
 Lucifer, Mázli is született.
 Végül megalkotta saját magát,
 Egy boldog varázsló remek szobrát.

Csiri bácsi eldöntötte,
 Hogy még meg se ünnepelte
 A nyugdíjba vonulását,
 Orvosolja ezt a hibát.
 Hatalmas nagy bulit csapott,
 Mindenki meghívást kapott.
 Még Morcos Harcos is betért,
 Már nem morgott a kardjáért.
 Lucifer Mázlival táncolt,
 Csiri bá' meg arra gondolt:
 Varázslás nélkül is lehet,
 Barátokkal szép az élet.

